

Acht
GORGELRIJMEN

voor driestemmig vrouwenkoor

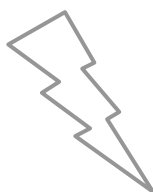
Ed Wertwijn

AMB

Acht Gorgelrijmen

van C. Buddingh'

voor een driestemmig vrouwenkoor

op muziek gezet door:
Ed Wertwijn

1	De Blauwbilgorgel	2
2	De Zwalm	4
3	De Gringergoriaan	8
4	De Jenk	10
5	De Vogel Kraps	12
6	De Senekater	14
7	De Kwabbeldras	16
8	Het Kokootje	17

(totaal 20 pagina's)

De Gringergoriaan

Tekst: C. Buddingh'
Muziek: Ed Wertwijn

Moderato ($\text{♩} = \text{c. } 66$)

(*leggiero*)

Soprano 1
mf 1. De Grin - ger - go - ri - aan ont - staat Als men een trap - tree
klemt zich aan uw broeks - pijp vast, Doch voelt zich - zelf als

Soprano 2
mf 1. De Grin - ger - go - ri - aan ont - staat Als men een trap - tree
klemt zich aan uw broeks - pijp vast, Doch voelt zich - zelf als

Alto
mf 1. De Grin - ger - go - ri - aan ont - staat Als men een trap - tree
klemt zich aan uw broeks - pijp vast, Doch voelt zich - zelf als

mp

S 1
o - ver - slaat, Uit - ze - ven de - len
o - ver - last, Zo - dat hij ij - lings

S 2
o - ver - slaat, Uit - ze - ven de - len
o - ver - last, Zo - dat hij ij - lings

A
o - ver - slaat, Uit - ze - ven de - len
o - ver - last, Zo - dat hij ij - lings

De Blauwbilgorgel

Ik ben de blauwbilgorgel,
Mijn vader was een porgel,
Mijn moeder was een porulan,
Daar komen vreemde kind'ren van.
Raban! Raban! Raban!

Ik ben een blauwbilgorgel
Ik lust alleen maar korgel,
Behalve als de nachtuil krijst,
Dan eet ik riep en rimmelrijst.
Rabijst! Rabijst! Rabijst!

Ik ben een blauwbilgorgel,
Als ik niet wok of worgel,
Dan lig ik languit in de zon
En knoester met mijn knezidon.
Rabon! Rabon! Rabon!

Ik ben een blauwbilgorgel
Eens sterf ik aan de schorgel,
En schrompel als een kriks ineen
En word een blauwe kiezelsteen.
Ga heen! Ga heen! Ga heen!

De Zwalm

Wie vaak over de heide dwaalt
Wanneer de avond stemmig daalt
Heeft waar nog laat zon glanst misschien
Wel's 't neusje van de zwalm gezien

De rest van zijn gelaat en romp
Is zo volkomen afgestompt
Dat hij alleen zijn neus nog heeft
Die nu zelfstandig verder leeft

Als d'avondzon hem zacht beschijnt
Heeft hij een diepe teint
En steekt karmijn en geel geruit
Boven de paarse dopheide uit.

Hij houdt zich fier in weer en wind.
Als ge hem soms toevallig vindt,
Doe 'm dan vooral mijn beste groeten
En praat niet over zomersproeten.

De Gringergoriaan

De gringergoriaan ontstaat
Als men een traptree overslaat
Uit zeven delen traptreezucht
En evenveel gewone lucht.

Hij klemt zich aan Uw broekspijp vast,
Doch voelt zichzelf als overlast,
Zodat hij ijlings sublimeert
En dan dus niet meer existeert.

De Jenk

De kantnochwalrus kletst maar wat.
De jenk is hem al jaren zat.

Maar omdat het zijn zwager is
Verdoezelt hij zijn ergernis,

En stopt alleen zo af en toe
Zijn oren dicht met poetskatoe.

De Vogel Krap

Kent ge de vogel Krips O' Krap?
Dat is de vrouw van Jörgen Happs.
Wie Jörgen Happs is weet men niet,
Dat is juist wat haar zo verdriet.

Zij vraagt zich vaak: Ben 'k wel getrouwd?
Ik heb hem immers nooit aanschouwd?
Maar elkeen zegt: de vogel Krap?
O, dat 's de vrouw van Jörgen Happs.

Slechts wie die Happs is weet men niet,
En dat is, wat haar zo verdriet.

De Senekater

De senekater stond aan zee,
En sprak: "Als alles goed was,
Dan was de hele oceaan
Één mooie, grote bloedplas."

Maar ja, het leven is eenmaal
Slechts zelden als het zijn moet;
De wijze weet dat, en aanvaardt,
Schoon ook het hart hem pijn doet.

De senekater keek naar zee,
De golven spoelden strandwaarts -
Dan wendde hij zich peinzend om,
En stapte langzaam landwaarts.

De Kwabbeldras

De kwabbeldras staat op zijn rots,
En voelt zichzelf een pluisje Gods.

Ontroerd buigt hij zijn kop en kust
De vrouw die aan zijn zijde rust.

Die blik hem teder-blozend aan,
En vangt dan blij te blaten aan.

De kwabbeldras staart weer omhoog,
En pinkt een traan weg uit zijn oog.

Het Kokootje

Zwervend langs verborgen wegen
Bij het melkweit licht der maan,
Kwam ik het kokootje tegen
Met zijn wollen wiebuis aan.

Het geklapper van zijn oren
Hield de weerwolf uit zijn slaap,
Maar ik vroeg hem onvervroren:
Is je vader nog een aap?

En je moeder nog een grote
Grijsgebokte babiaan,
En dool jij door zeven sloten
Met je wollen wiebuis aan?

Het kokootje boog gelaten
Zijn met mos begroeide hoofd;
Wie zich op de wind verlaten
Worden door een kool gestoofd,

Sprak hij droef, een traan wegpinkend
Uit zijn ooghoek, rood en nat;
Dan verdween hij, zachtjes hinkend,
Langs een kersvers hazenpad.

Deze **Gorgelrijmen van C. Buddingh'** zijn met toestemming van de Erven C. Buddingh' overgenomen uit de bundel '*De Lichte Muze. Gorgelrijmen, limericks en andere poëtische aardigheden*' bijeengebracht door Jaap Romijn (Utrecht: Bruna. Zwarte Beertje 1956), waarvan het achterplat meldt: "Gorgelrijmen is een poëtische soortnaam, uitgevonden door de Dordtse dichter C. Buddingh' en toegepast op gedichten waarin allerlei onbestaanbare diersoorten optreden. Gedichten die spotten met alle ernst en niet het minst met zichzelf, maar die toch op de een of andere vreemde manier poëzie worden."

De **componist Ed Wertwijn** (1941) studeerde piano aan het Conservatorium van de Vereniging Muzieklyceum te Amsterdam bij Luctor Ponse, koordirectie bij Frans Moonen en schoolmuziek bij Louk Nelissen. Hij was 31 jaar docent schoolmuziek aan het Stedelijk Gymnasium te Haarlem en 24 jaar aan het Montessori-Lyceum te Amsterdam. Hij was als pianist verbonden aan tal van gezelschappen. Hij is nu als dirigent verbonden aan het Zandoorts VrouwenKoor en aan het LedenLijst Koor.

Ed Wertwijn zette deze gorgelrijmen op muziek voor het **Zandvoorts Vrouwenkoor**
dat in september 2020 haar 35-jarig bestaan viert.